

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת פנחס

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת פינחס

וידבר ה' אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי (במדבר כה י - יא).

הקדושות לוי מדקדק הכונה בתיבת בתוכם, דלפי הנראה הוא מיותר שדי אם היה כתוב בקנאו את קנאתי ולא כליתי וכו' ומה בא תיבת בתוכם להוסיף. וכדי לבא אל כוונת הדברים נקדים לבאר ענין הקנאות מה היא.

הנה בדורנו זה ישנם שתי מילים שהאנשים משתמשים בהם וכוונתם האמיתית היא רחוקה ממה שהעולם משתמשים בהם, והם 'ציונות' ו'קנאות'.

המושג 'ציונות' משמש כהיום לאלה שחושבים שהקמת המדינה היתה מעין אתחלתא דגאולה, ולכן כל דבר שקשור למדינה לשיטתם הוא בבחינת קדוש יאמר לו ה"י. ואולם הדבר ידוע שהמדינה

ומקימיה הינם רחוקים כרחוק מזרח ממערב מהמושג 'ציונות' האמיתית והטהורה, הציונים האמיתיים הם היראים והחרדים לדבר ה' שמתפללים שלש פעמים ביום 'ולירושלים עירך ברחמים תשוב' 'ותחזנה עיננו בשובך לציון ברחמים' ומשתוקקים בכל רגע ועת ששוב ישרה הקב"ה שכינתו בציון. ואותם שאנו קוראים להם ציונים בתחילה חשבו בכלל להקים את מדינתם באוגנדא אשר באפריקה ורק לאחר שנוכחו לדעת כי הדבר לא יצליח שם החלו בפעולותיהם להקים מדינה בארץ ישראל. וא"כ מה שייכות יש להם כלל עם ארץ ישראל וציון.

גם במושג של קנאות יש שיבוש כהיום, כי הנה המסילת ישרים (יט) מבאר שקנאות הוא ענף מענין האהבה, שיהיה האדם מקנא לשם קדשו, שונא את משנאיו ומשתדל להכניעם במה שיוכל, כדי שתהיה עבודתו ית' נעשית וכבודו מתרבה,

וכדי להבין מעלת קנאותיה דפינחס קנאה, נקדים את דברי האור החיים הק' (במדבר כה יד) שכתב, על פי מה שקדם לנו מדברי המקובלים שלא ידח נדח מכל ניצוצי הקדושה, וכלן לבסוף יזכו למקום שממנו באו, והגם שיריע איש ישראל אף יצריח נפשו סוף כל סוף יחזור לשורשו, והוא אומרו ושם איש ישראל הרי שאפילו אחר מעשה בשם ישראל יכונה, הא למדת שלא נעקר משורשו, המוכה פירוש שהכה פנחס מודיעך הכתוב שלא הוכה באבדון נפשו אלא אשר הוכה את המדינית פירוש אותו החלק הרע שנדבק בו מאת המדינית שיתכנה אליו שם הכאה הוא שהוכה ומת באמצעות הכאת פנחס, הא למדת שיצא הפסדו מה שהפסיד בעבירה נפרע ממנו העון בהכאתו של פנחס שהרגו ומיתתו כפרתו.

וכתב שם עוד, שלא הוכה בנפשו אלא כשהיה עמה אבל אחר שנבדל ממנה לא נשאר בו רושם החטא כי הוא נבדל במיתה ומיתתו טהרה נפשו, ובוזה נתן טעם למה קראו איש ישראל כי אחר הריגה בשם ישראל יכונה, עכתו"ד. הרי שכל מעשה הקנאות היתה לטובתו של האיש ישראל המוכה.

והוא מ"ש דוד ע"ה (תהלים קלט כא) הלא משנאיך ה' אשנא ובתקוממיך אתקוטט תכלית שנאה שנאתים וגו'. ואליהו אמר (מלכים א' י"ט י) קנא קנאתי לה' צבאות וגו', וכבר ראינו למה זכה בעבור קנאתו לאלוקיו, כמאמר הכתוב (במדבר כה יג) תחת אשר קנא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל, וזה פשוט כי מי שאוהב את חבירו אי אפשר לו לסבול שיראה מכים את חבירו או מחרפים אותו ובודאי שיצא לעזרתו גם מי שאוהב שמו יתברך לא יוכל לסבול ולראות שיחללו אותו ח"ו ושיעברו על מצותיו, והוא מה שאמר שלמה (משלי כה ד) עוזבי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו בם, כי אותם שמהללים רשע ברשעתו ולא יוכיחו על פניו מומו, הנה הם עוזבי התורה ומניחים אותה שתתחלל ח"ו, אך שומריה המתחזקים להחזיקה ודאי שיתגרו בם לא יוכלו להתאפק ולהחריש.

נמצאנו למדים מדבריו שענין הקנאות האמיתית הוא דרגה גבוהה ונעלית מאד בעבודת ה', ואלו שמתיימרים להיות קנאים היום הם רחוקים ממדרגה זו, למחות מתוך אהבת ה', אבל לכל הפחות המה מקווים שמת יגיע מעשי להיות קנאי אמיתי.

אלא גם קנאות שמגיע מבחינה של אהבת ישראל, דהיינו בתוכם, שזהו מעלה יתירה של מעשה הקנאות.

ולפי דברים אלו יובן המשך הפרשה דכתיב (שם פסוק יז) צרור את המדינים והכיתם אותם וגו', ומפרש רש"י (שם) עליכם לאייב אותם. שאצל המדינים צריכים לאייב אותם, אבל אצל יהודי יהיה מה שיהיה באיזה מצב שיהיה, יש ענין של אהבת ישראל לאהוב כל יהודי באשר הוא ואפילו שחייב מיתה, והאיבה הוא רק על מעשיו הרעים.

ולכן אח"כ אחרי מעשה מדין כתיב (כ"ו ב) שאו את ראש כל עדת בני ישראל, שמנו את כל עם ישראל. ולהורות זה בא על החשיבות של כל אחד מאיש ישראל שהוא דבר שבמנין, שכל אחד ואחד סופרים אותו ויש לו חשיבות בפני עצמו.

כשנתבונן בדברים אלו מוטל עלינו החוב לעשות בדק הבית ולשאול מהו הכאב האמיתי שלנו על חילול שמו יתברך, האם אכן אנו מוחים על שנתחלל כבוד שם שמים, והאם זה בא מתוך דאגה וערבות על כל עם ישראל, או שחלילה ההיפך. ובאמת שענין

זוה עשה פינחס מרוב אהבתו לכל איש ישראל, כאשר אמרנו בשם המסילת ישרים שהקנאות הוא אחד מהענפים של אהבת ה' והוא מבטא הכאב על חילול שמו ית'. בנוסף לענין זו, הקנאות של פינחס כללה נקודה של אהבת ישראל, שהבין רום המעלה של נפש הישראלי, שהם עם סגולה, העם שהקב"ה בחר בהם מכל העמים לתת להם את תורתו, וראו ניסים ונפלאות ביציאת מצרים וקריעת ים סוף, וגם במדבר המטיר להם לחם מן השמים והוציא להם מים מצור חלמיש וזכו לענני כבוד. הקנאות של פינחס היתה ביטוי של כאבו הגדול על הנפילה של נפש הישראלי מאיגרא רמא לברא עמיקתא.

וכמו שמתאמרא משמיה דרביה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע שאמר שהלואי שנאהוב את נפש הצדיק כמו שהקב"ה אוהב את היהודי הכי גרוע. ופינחס הכיר במעלה של הנפש הישראלי אע"פ שחטא, וכדאיתא בגמ' (סנהדרין מד.) ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא.

וכעת יובן למה כתיב בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא רק קנאת ה',

אהבת ישראל תלוי אך ורק בנו שכשנכיר בכוח הנפש הישראלי שטמון בקרבנו, אזי יתעורר בקרבנו אהבה לכל אחד ואחד שבשם ישראל יכונה.

יעזור השי"ת שנזכה להיות מאוהבי ה' שנאו רע, ושיבער בקרבנו אהבת ישראל אמיתית ונזכה להרבות כבוד שמים עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

מתוך רעוא דרעיון שב"ק פרשת פינחס תשפ"א

התמיד בשחרית ובמנחה, בבחינת ונשלמה פרים שפתינו. ובאמת זו הלכה מפורשת בשלחן ערוך (או"ח מח) שם כתב הרמ"א שאומרים פרשת התמיד.

והנה הרמ"א כתב שם עוד הלכה, שנהגו המדקדקין להתנועע בשעה שקורין בתורה דוגמת התורה שנתנה ברתת, וכן בשעה שמתפללים על שם 'כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך' (תהלים לה י), והתקשיתי להבין הקשר להלכה זו למה שלמדנו שם על אמירת הקורבנות.

ונראה לומר על פי מה שכתב בעל הטורים (שמות כ טו) שמהפסוק וירא העם וינועו, הוא המקור שמתנענעים בשעת לימוד התורה לפי שהתורה ניתנה באימה ברתת ובזיע.

צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו. ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד. את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. ועשירית האיפה סולת למנחה בלולה בשמן כתית רביעת ההין. עולת תמיד העשויה בהר סיני וגו' (במדבר כח ב-ו).

היום הוא שבעה עשר בתמוז, ואמרו חז"ל שיום זה נקבע לצום מפני הדברים הרעים שקרו באותו יום, ואחד מהם שהתבטל קרבן התמיד. ולכן מה מאוד מתאים שאנו קורים היום הקריאה של קרבן התמיד.

היום איננו זוכים להקריב קרבן התמיד, אבל אנו נוהגים לומר קרבן

והנה כשהיו מקריבים הקורבנות בבית המקדש, ענין הקרבן מורה על ענין התקרבות להשי"ת, ועל זה נאמר 'עולת תמיד העשויה בהר סיני', שענין ההתקרבות היה שיתקרבו להיות באותה בחינה שהיו 'בהר סיני' כדאמרן.

ולפי דברים אלו מובן למה הביא הרמ"א המנהג שנוהגים להתנועע, באמצע ההלכות של אמירת הקורבנות, להורות שבעת אמירת הקורבנות צריכים להיות באותה בחינה שהיו בהר סיני, שנטהרו נשמותיהן לאותה בחינה שהיתה בעת שנחצב מנר הדולק, כדאמרן.

יעזור השי"ת שנזכה להקריב הקורבנות תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם בפועל, ולא רק לצאת באמירה בעלמא, בביאת גוא"צ בב"א.

והנה הזוהר הק' (פינחס ריח:): מבאר הטעם שכל העמים שבעולם אינם מתנענעים, אלא ישראל לבדם כשעוסקים בתורה הם מתנענעים לכאן ולכאן בלא שום לימוד והרגל מאיזה אדם בעולם, ואינם יכולים לעמוד על מעמדם, וכתב הטעם כי נשמותיהון של ישראל חצובים מנר קדוש הדולק, וזה הנר בשעה שנדלק מן התורה העליונה אינו שוקט אפילו לרגע, כאור הנר הנאחז עם הפתילה, שמתנועע לכאן ולכאן, כעין זה נשמת ישראל כיון שאומרים דבר אחד של תורה מתנועעים לכאן ולכאן ולכל הצדדים כאור הנר, וכתוב נר ה' נשמת אדם, ואתם קרויין אדם ואין עכו"ם קרויין אדם.

ולכן במעמד הר סיני כשפסקה זוהמתן, כתיב 'וינועו', שהיה מתנענעים, בגלל שאז הנשמות נטהרו לאותה מצב שהיה בעת שנחצבו מנר קדוש הדולק, כדאמרן.

מתוך קידושא רבא שב"ק פרשת פינחס תשפ"ב

וידוע שאליהו יבוא לבשרינו ג' ימים לפני ביאת המשיח כמ"ש (מלאכי ג כג) הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול

הנה היום היה שבעה עשר בתמוז וקראנו פרשת פינחס, וכבר הזכרנו מה שאמרנו חז"ל (במד"ר כא) שפינחס זו אליהו, ובתשעה באב נולד משיח,

והנורא. ואולי יש לומר שהשלשת ומסתיימים עם תשעה באב שבה
שבועות של ימי בין המצרים, נולד משיח, הם רמז לג' ימים
שמתחילים עם היום שקראנו פרשת שאליהו יבוא לבשר על ביאת
פינחס, שפינחס זו אליהו, המשיח.

מתוך ניצוצי אורה בסעודת מלוה מלכה מוצש"ק פר' פינחס תשפ"ב

שב"ק פרשת בלק תשפ"ג

קידושא רבה בצפרא דשבתא

נאמר שיש לאתון דעת, הרי אין זה כלל מכבוד האדם לחזור ולהשיב לה תשובה, והיה לו לשתוק במצב כזה.

אלא מכאן אנו רואים שמבע האדם שהוא צריך להשיב תשובה על

כל מה שאומרים לו, וקשה לו לעמוד בשתיקה ובלא להשיב, ודבר זה נמשך לאדם מכוח תאוות הנצחון, שבכל דין ודברים שיש לו רוצה האדם להיות המסיים בטענותיו ולומר המילה האחרונה. וכשאחד אומר דבר נגדו ואפילו אם האחד הוא חמור אינו רוצה להיות בשקט. וגם כאן גבר יצר זה אצל בלעם, עד כדי שהסיד דעתו לגמרי מכל ההתפעלות על הנס ושינוי דרכי הטבע שנעשה כאן, והשיב לאתון על דבריה.

ויש להוסיף בענין זה, שבלעם לא הבין שלא האתון היא זאת שמתווכחת עמו, אלא ששכח ש'ויפתח ה' את פי האתון', שאתון היא רק

ויפתח ה' את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים. ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך (במדבר כב כח-כט).

כ"ק אאזמו"ר זי"ע הגיד בשם ספר מגד יוסף (מהרב יוסף סורוצקין) שיש מוסר השכל שיכולים ללמוד מענין הדיבור האתון אל בלעם, ומהדברים שהשיב לה. דהנה כל הלמוד מקראות אלו מתפעל מגודל הנס ושינוי דרכי הטבע שאירע בכאן, שיהיה בכוח האתון לפתוח הפה ולדבר כדבר איש אל רעהו, אך משמע שבלעם שהיה בעל המעשה עצמו לא התפעל כלל, אלא עונה לאתון ומתווכח עמה כדבר מן השגרה, ולכאורה כיון שכל דיבורה היה מעשה נסים מן הראוי לו לשתוק ולא להשיב כלל.

ועוד יש להבין דמה טעם יש לאדם להתווכח עם אתון, ואפילו אם

עושה מאומה), כי הכל בדבר שמים נעשה, ורק תלוי בידי הקב"ה, הוא מכריז אם ירוויח האדם או לאו, מבלי כל ענין ושייכות למציאות העניינים אם האדם עבד והתייגע או לא.

והנה עברו עוד כמה שבועות, ועדיין לא רמה קרנו, עדיין לא הצליח במסחרו ולא הרוויח מאומה, באותו זמן ביום אחד, כשהוא כבר מכין לפנות עצמו משם ללכת לביתו, עמד רבי משה מרדכי בשער הכספת כשהוא מטמין שם יהלומיו, ומן המיצר נשא עיניו כלפי מעלה, והכריז ממעמקי לבו בהכרת אמונה טהורה, רבנו של עולם איך מאך טאקע גארנישט, וראה זה פלא, תוך כדי דיבור להכרזה טהורה זו צלצל הטלפון אשר בדוכנו, ועל הקו היה סוחר שביקש לקנות ממנו כמות מכובדת של יהלומים, וברגע אחד הרוויח כנגד כל השבועות שלא עשה מאומה ויצא מאפילה לאורה.

יעזור השי"ת שנוכה להשריש בנו את ההבנה שהכל בידי שמים, ובאם יהיה אשר מישוהו מתוכה אתך עליך לדעת כי לא הוא שמתוכה עמך אלא זה הקב"ה, ועי"כ נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

שלוח מהקב"ה, וא"כ מה לו להתוכח עם האתון, וכמו ששמעתי מספרים שכ"ק האמרי חיים מויזניץ זי"ע קיבל פעם סמירה מאיזה איש, אמר האמרי חיים ליהודי זה שמניע לי סמירה בזה אין לי ספק, אך מה שכואב לי למה אתה הוא זה השליח לסמירה זו, שמגלגלים זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב (ב"ב קיט:), וכמו כן בלעם לא הבין שהקב"ה ברא את פי האתון (אבות ה'ה), וא"כ מה לו להתוכח עם האתון.

בשבוע הבעל"ט (ט"ז תמוז) יחול יומא הילולא של האדמו"ר רבי אברהם יהושע העשיל מקאפיטשניץ זי"ע, מסופר על בנו האדמו"ר רבי משה מרדכי מקאפיטשניץ זצ"ל בשנות צעירותו היה עוסק לצורך פרנסתו במסחר היהלומים, והנה ארע פעם שבמשך כמה שבועות רצופות לא הרוויח אפילו פרוטה אחת. בצר לו הזכיר עצמו לפני אביו הגדול, וכה אמר, 'איך מאך גארנישט' (איני מרוויח כלום), ומה יעלה בגורל אנשי ביתו, אין להם לחם לאכול ובגד ללבוש, נענה לו אביו הגדול, אכן זאת עליך לחזור ולהשריש היטב בעצמך 'אז די מאכסט טאקע גארנישט' (שכאמת איך

רעוא דרעוין

החיים אבות ה' (יט) שביאר מה שכתוב אצל בלעם 'ושני נעריו עמו' (במדבר כב כב), ואצל אברהם נאמר (בראשית כב ג) 'ושני נעריו אתו', יען כי היה ישמעאל ואליעזר, וכמו שאמר להם 'שבו לכם פה עם החמור' (שם פסוק ה), ודרשו חז"ל (יבמות סב.) עם הדומה לחמור, על כן לא היה דבק עמם, לזאת נאמר 'אתו', כי אתו אינו דבוק. ואצל בלעם נאמר 'עמו', כי היה דבוק עם נעריו.

ובזה מבאר האמרי נועם שהקב"ה אמר לבלעם 'לא תלך עמהם' (במדבר כב יב), היינו שלא ילך ברצון להיות דבוק עמהם בעצה אחת. ואחר זה אמר לו (שם פסוק כ) 'אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם' דייקא, היינו בלתי דבוק עמהם. ואחר זה נאמר 'וילך עם שרי מואב', היינו דבוק עמהם, ולזה פירש"י 'וילך עם שרי מואב' לכו כלכם שוה. ובה מובן מה שנאמר 'ויחר אף אלוקים כי הולך הוא', ומפרש רש"י שנתאוה לילך, וקוב"ה לא צוה עליו רק לילך 'אתם' ולא 'עמהם'.

היוצא לנו מדבריו שלא עם כל אדם צריכים להיות 'עמו' דהיינו

מה מוכו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל (במדבר כד ה). ומפרש רש"י על שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה.

הנה כדי לבאר פסוק זו נקדים דברי זקני בספרו אמרי נועם בפרשתו, בביאור הפסוק 'ויחר אף אלוקים כי הולך הוא' (שם כב כב). ודקדק שם שצריכים להבין, הלא הקב"ה אמר לו 'קום לך אתם' (שם פסוק כ). עוד דקדק על מה שרש"י (שם פסוק כב) מבאר החרון אף, על ראה שהדבר רע בעיני המקום ונתאוה לילך. ולכאורה איך נרמז זאת בקרא שנתאוה. עוד מדקדק שם, על מה שמפרש רש"י הפסוק (שם פסוק כא) 'וילך עם שרי מואב', שלכו כלכם שוה. איך רמזו בקרא שלכו כלכם.

ומבאר על פי מה שכתוב בספר חסידים (קסח) על הפסוק (תהלים קמח יב) 'בחורים וגם בתולות זקנים עם נערים', אשר בכוונה נאמר שינוי לשון, בפעם ראשון נאמר 'וגם', ואחר זה 'עם', לאשר תיבת עם משמע דבוק מאוד, ולא שייך לכתוב זאת אצל בחורים ובתולות, ומביא סימוכין לדבריו מדברי המהר"ל מפראג (דך

מביא שהיה מרגלא בפומיה דהרה"ק רבי יודל'ע מדזיקוב זצ"ל לומר בשם הגאון מהרש"ם מברעז'אן זצ"ל לפרש הפסוק 'לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלוקיו עמו' וגו' (שם כג כא), דהנה טבע העולם הוא שכאשר אדם רוצה לעיין בספר או באיזה כתב, אם מחזיק את הדף במרחק מה מעיניו יהא בידו לקרוא כרצונו, אך אם יתן את הספר סמוך לעיניו ממש לא יצליח לקרוא מאומה מן הכתב, והיינו דכתיב 'לא הביט און ביעקב' שהקב"ה אינו מסתכל בעוונותיהם של ישראל, והטעם כי 'ה' אלוקיו עמו', בגלל שהקב"ה סמוך כ"כ אצל ישראל על כן כביכול אינו יכול לראות חטאיהם.

ומדבריו נמצאנו למדים שהדביקות בהש"ת צריך להיות בבחינת 'עמו', ולא יהיה בבחינה שה' אלוקיו 'איתו'.

התפארת שלמה מדקדק בפסוקים 'וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי. ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל' (שם כב ב-ג), שיש לדעת למה לא נאמר לסיחון מלך האומרי, או מלך חשבון, למה קיצר ואמר לאמורי.

דבוק, כי יש אנשים שאצלם צריך להיות האחדות בבחינת 'אתם'. וזה שאנו אומרים בברכה של גומל חסדים טובים 'והרחיקנו מאדם רע ומחבר רע, ודבקנו ביצר טוב ובמעשים טובים', וידוע שכ"ק האדמו"ר מהרי"ד מב'עלזא זי"ע היה משקיע בברכה זו הרבה כוחות.

ולפי דבריו נראה לבאר הפסוק 'מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל' וכמו שפירש"י על שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה. שבלעם הרשע הזכיר ענין זה שאחדותן של ישראל אינן מכוונין, היינו שאצל כל אחד האחדות עם חברו הוא באופן שונה מהחבר האחר, שלזה האחדות הוא בבחינת עמם, ולזה אופן האחדות הוא בבחינת איתם, והזכיר ענין זה להראות שאין אחדותן שלימה. אמנם לאמיתו של דבר ענין זה הוא דבר טוב ומבורך, שלמרות חשיבות ענינו של אחדות, צריכים לדעת להישמר שלא להיות עם כולם בבחינת עמם, ולא להשפעתם הם לדעה, צריכים לדעת איך להתרחק מהם, שאופן האחדות אצלם יהיה בבחינת איתם.

בספר 'שיחתן של צדיקים' מהרה"ג רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל

הוא', הוא העבודה הזאת, ויקץ בכל אלה, ושלה אחר בלעם להושיעו באמרי פיו.

ובאופן דומה מבאר הרה"ק המגיד מטריסק זי"ע בספרו מן אברהם, שהענין מה שבלק חרד כ"כ מפני בני ישראל עד ששלה אחרי בלעם, זה מרמוז בהכתוב גופא, וירא בלק, מה ראה, את כל אשר עשה ישראל לאמרי, הוא לשון אמירה ודיבור, היינו מה שישראל עושים באמרי ודיבורי פיהם בתורה ותפלה, ולכן ויגר מואב מפני העם, עם הוא לשון קרירות מלשון גחלים עוממות, היינו גם מאותם שנתקררו מדרכי עבודת השי"ת יראו ופחדו, ומביא מה שאמר אביו הרה"ק המשערנאבלעד מגיד זי"ע בשם הבעל שם טוב זי"ע, שגם זה האיש המוטרד בעסקיו כל היום בשווקים וברחובות, וכמעט ששוכח שיש בורא עולם, רק בעת שמוגיע זמן תפלת מנחה עולה על זכרונו שהגיע זמן תפלה, וגונח ונאנח בלבו בהתבוננות האריך שפנה כל היום בהבלי העולם, והוא רץ לסימטא אחת מן הצד ומתפלל מנחה, הגם שאינו יודע כלל מה הוא מדבר, עם כל זה גם זה חשוב ויקר מאד לפני הבורא ב"ה, והאנחה שלו בוקעת רקיעים.

ומבאר ע"ד רמז כי הנה אמרו חז"ל שעיקר הראייה שראה בלק, ומגור שהיה לו, מחמת שראה ישראל נוצחים שלא כמנהג, והבין כי לא בחרב ובחנית יגבר עליהם, כי ה' הנלחם להם, כמה שצועקים אליו והוא יענם, והנה כראותו כן בקש גם הוא תחבולה להנצל מידם ע"י תפלתו באמרי פיו בתחנונים, אך הנה רחוק ה' מרשעים ותפילת צדיקים ישמע. וכראותו כי לא יכול להם, כי כל תפלתו תועבה, שם על לבו לדעת ענין הסגולה מה זאת שישראל נענים בתפלתם ולא הוא. אז ראה והבין כי הרבה קדושה וטהרה וכוונת הלב צריך לתפלה, עד בואה לפני השי"ת, וכמה תשובה ומעשים טובים צריכים בני ישראל להקדים קודם פתחם פיהם לאמור דבר לפני השי"ת בהכנעה ושפלות רוח. לכן בא מגור לנפשו ורקב בעצמותיו, כי לא יכול להשיג כל אלה, ויקץ הוא מפני עבדות העם כי רב הוא עליו, ושלה אחר בלעם, אולי הוא יכוון לכל זה. וזה מה שנאמר 'ירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי', שעשו הכנות וכוונות התפלה וטהרת הלב 'לאמורי', פי' לאמור דברי תפלה ובקשה להשי"ת. ויגר מואב מפני העם מאד כי רב

התפילת שחרית הוא באופן של למחצה לשליש ולרביעי, שמגיע מאוחר בלי הכנה, ועווב לפני הסוף התפילה, אז אם גם המנחה הוא באופן כזה, אינו גונח. מי שהוא עובד ה' בבחינת ה' אלוקיו עמו, מרגיש צער כשהוא לא יכול להתפלל כראוי, אולם מי שאצלו עבודת ה' הוא רק בבחינת 'איתו', בכלל אינו רואה שום חסרון בתפילה שהוא בחיפוזן בלי מנוחת הנפש.

יעזור השי"ת שנוכה לעבוד בראינו בבחינת ה' אלוקיו עמו, עדי נוכה לכיאת גוא"צ בב"א.

ולכן יראו בלק ומואב גם מהאנשים האלו כי רב כוחם מאוד. 'ויקץ מואב מפני בני ישראל', הם אותם שהם במדרוגה גדולה ובשם ישראל מכונים, שמפניהם קצו בחייהם.

ונראה לומר שדברי התפארת שלמה והטריסקער מגיד משולכים יחד, שרק מי שמשקיע בתפילת שחרית עם הכנה כראוי ויאות ומתפלל בכונה וטהרת הלב, אז אם יקרה שהוא צריך להתפלל מנחה באופן שהוא קורע עצמו מהטרדות של העולם הזה, אז גונח ונאנח בלבו, האיך פנה כל היום בהבלי העולם, משא"כ מי שגם אצלו

דברי חיזוק לילדי ת"ת דרך התלמוד בקו"פ

יום חמישי פר' בלק י' תמוז תשפ"ג

אבינו (בראשית כה כז) 'ויעקב איש תם יושב אוהלים', והיינו שהיה עוסק בתורה כדאיתא בחז"ל (יומא כה:): 'עקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה', וזה מה שצפה בלעם הרשע אצל בני ישראל, מה שאנו זוכים לשבת בישיבה ולעסוק בתורת ה', וכמה נאה גורלנו בכך.

ויעזור השי"ת שתזכו לגדול בתורה ובעבודה וביראת שמים,

מה טובו אהלך יעקב משכנותיך ישראל (במדבר כד ה).

הנה אצל רבים מקהילות ישראל נהגו לומר פסוק זה בכל בוקר קודם התפילה, וזה נשאר מברכת בלעם לאחר שרצה לקלל את ישראל ונמצא מברכם.

וביאור הלשון 'אהלך יעקב' יש לומר לפי מה שנאמר אצל יעקב

ושתזכו להעניק להוריכם הרבה נחת. בתורה. ואברך אותו שימשיך להשקיע
והנכם חייבים הכרת הטוב למלמד שיגדלו הנערים להיות יראי ה', חסידים
שליט"א שמשקיע בכם ועוזר שתצליחו ואנשי מעשה.

הוצאות הגליון התנדבו

לדגל שמחת אירוסי ידידנו

הבה"ח החתן **פינחס דוד הלוי נ"י**

בן ידידנו הר"ד **משה הלוי אייזנבערג** הי"ו - לייקווד

בשעטומ"צ למזל"ט

יזכו שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני
התורה והחסידות, בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכה לרעות רוב
נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח.

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ד **זאב נחמן ויינברגר** הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו

בהיכנס בנו כמר **נפתלי צבי** נ"י לעול תורה ומצוות

יזכה לרעות ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה,

ומשפע מצוות תפילין יתמשך עליו להיות לו

חיים ארוכים ושפע קודש.